

Geachte heer commissaris Oettinger, geachte EU-Commissie

Al in 1997 haalde ik Belgische burgers naar Denemarken om er te komen ervaren hoe een maatschappij gebaseerd op een honderd procent duurzame energievoorziening er uit zou kunnen zien. Het beleid van de Commissie met de vele voordelen voor de industrie ten koste van burgers stellen mij zwaar teleur. Onze Belgische federale overheid alleen spendeerde 162 miljoen euro belastinggeld van burgers aan de aankoop van emissierechten in landen als China. De daling van de uitstoot die daarmee gepaard gaat vertegenwoordigt een bedrag aan niet gebruikte fossiele brandstoffen van om meer dan 2 miljard euro. In plaats van in eigen land bijvoorbeeld sociale woningen beter te isoleren, daarmee de zwaksten in de samenleving te ondersteunen, de afhankelijkheid van import te verkleinen en lokaal jobs te creëren geeft onze overheid, net als heel wat energie-intensieve bedrijven, er de voorkeur aan onze economische concurrenten te sponsoren door hen de middelen te bezorgen om hun verbruik van fossiele brandstoffen te reduceren.

Nu 2013 uitgeroepen is tot Europees jaar van de burger verwacht ik van U en van de Europese Commissie dat meer ruimte geboden wordt aan burgers om hun bijdrage te leveren aan de transitie naar een duurzame energievoorziening. In heel Europa zijn het burgers die de energietransitie dragen. Zij doen dit voor veel kleinere vergoedingen dan de terugverdientijden van twee hooguit drie jaar die de industrie eist en waarmee ze aangeeft op welke beperkte termijn zij zich engageert voor de samenleving. Een gemiddelde CO₂-uitstoot van 10 ton per persoon vertegenwoordigt bijna 2000 euro per persoon per jaar aan uitgaven voor de aankoop van fossiele brandstoffen die in toenemende mate de Europese Unie verlaten. Een 100% duurzame energievoorziening zou toelaten die middelen binnen de Unie te houden.

Daarom wil ik voor de aankomende verbintenissen tot 2030 en daarna graag bindende minimumdoelstellingen zien zonder beperkingen voor lokale gemeenschappen om gezamenlijk veel sneller de omslag naar een duurzame energievoorziening te maken. Verbintenissen voor zowel de verbetering van de energie-efficiëntie, zelfs de OESO en het IEA verwijzen al jaren naar een economisch rendabel potentieel van 30 tot 45% voor westerse industrielanden, als voor het aandeel hernieuwbare energie in onze energievoorziening.

Vermits de waarde van de emissierechten in het Europese emissiehandelssysteem, ondanks de verhoudingsgewijs enorme kost aan fossiele brandstoffen verbonden aan de uitstoot, nauwelijks of geen stimulans oplevert voor de industrie om werk te maken van de omslag naar een duurzame energievoorziening zie ik daar helemaal geen heil in de voor de volgende verbintenissenperiode. Vooral niet omdat ik hoofdeconoom van het IEA, Fatih Birol, hoor verwijzen naar de wereldwijde steun voor fossiele brandstoffen van 523 miljard dollar voor 2011, wat volgens hem zou overeen komen met een stimulans van 110 dollar per ton om CO₂ te blijven uitstoten. In dat perspectief is de Europese emissiehandel een regelrecht schandaal dat ten koste gaat van heel veel zwakken en de natuur in Europa en daarbuiten.

Ik hoop dan ook dat bij de opmaak van de doelstellingen voor de energie- en klimaatverbintenissen tot 2030 en daarna, burgers een veel grotere rol zullen kunnen spelen in de omschakeling naar een 100% duurzame energievoorziening. Vanuit mijn werk met burgercoöperaties voor hernieuwbare

energie weet ik dat zij bereid en in staat zijn om een wezenlijke bijdrage te leveren en dat zij daarbij meer dan de samenleving als geheel belang hechten aan sociale en ecologische aspecten.

Met vriendelijke groeten,

Dirk Knapen

Boeksveldplein 1

B-2610 Antwerpen-Wilrijk

+32 475 86 01 64

dirk.knapen@gmail.com